Bruidsuiker

Barth Bout

Alles begint ergens

Kletskoppen en Boterbriefjes

De dag was begonnen als een niet noemenswaardige dinsdag in maart. Grijs en waterig met af en toe een zonnetje. Een dinsdag zoals de dinsdagen in maart wel vaker kunnen zijn. Maar toch kon je met een beetje goede wil zeggen dat de lente na een avondje doorzakken voorzichtig leek te ontwaken.

Niet veel anders was dit ook bij Tommie het geval die na zijn koffie-infuus nog steeds in de veronderstelling was dat het niet zijn dag zou worden. En daar had hij gelijk in gehad. De dag was op een monotoon tempo van saaiheid voorbij gegleden. Tegen de tijd dat het eindelijk gerechtvaardigd was om de werkdag als *voorbij* te beschouwen, had hij voor zichzelf bepaald wat het avondeten zou worden en was richting de supermarkt gegaan. Een gevaarlijk tijdstip, zo werd duidelijk in gangpad drie.

Slechts door zijn ijzeren discipline om zichzelf aan het boodschappenlijst te houden kon hij zonder al teveel kleerscheuren afrekenen. Zo'n twee uur later zaten de mannen met een bord warm eten op schoot.

'Snijbonen stamppot?' Vroeg Koen.

'Met spekjes' humde Tommie bevestigend met volle mond.

'Aha' zei Koen, hij draaide wat met zijn vork in de groene vochtige brei 'Ik kende het niet.'

'Zelf bedacht.'

'Vandaar.'

'Sorry?'

'Nee niets. En dat?' wijzend naar een schaaltje gevuld met verkoolde brokjes.

'De spekjes', antwoordde Tommie als het de normaalste zaak van de wereld was.

Liefde gaat door maag ook wanneer het menu van de dag niet de hachelen is. Dat is iets wat Koen voor zichzelf al snel duidelijk had. Zeker wat Tommie betrof was het vaker dan eens een uitdaging om wat hij voorschotelt kreeg naar binnen te werken.

Op zijn beurt had Koen begrepen dat ook Tommie soms met zijn wenkbrauwen fronste in het bijzijn van zijn eigenaardigheden. Iedere gek heeft zijn gebrek en elk huis zijn kruis of een neef of tante waarvan je instinctief wist dat ze een beetje scheef trokken.

Het is simpelweg een kwestie van accepteren, de ander in zijn waarde laten. En zien wat er wel toe doet. Een vaardigheid die zich nog niet zo gemakkelijk eigen laten maken. Maar in de jaren dat Koen en Tommie met elkaar een relatie hadden ging dit hun steeds beter af. Al gebied eerlijkheid ook om te zeggen dat zo nu en dan ook bij hun de vlam in de pan sloeg of dat er sprake was van een bermbrand die moeilijk te blussen was.

Koen Kramer en Tommie Prins, beide achter in de dertig, hadden in hun leven ook andere liefdes gekend. En vaker dan eens hadden ze, ieder op zijn beurt, in de liefde teleurstellingen te verwerken gehad. Of (meer dan dat ze eigenlijk wilde toegeven) zichzelf compleet voor schut gezet om de liefde terug te winnen met alle gevolgen dien (zoals een liefdes verklaring op rijm met bijbehorende slideshow die nog steeds op YouTube te vinden is wanneer je goed zocht)

Maar beide mannen hadden nog nooit dié liefde ervaren zoals ze deze voor elkaar voelden. Bestaande uit het vertrouwen in elkaar en het gevoel dat ze bij elkaar wilden zijn. Meer had het niet om het lijf en meer was eigenlijk ook niet nodig.

Hoewel Tommie wist dat Koen zielsveel van hield en zonder erbij na te denken voor hem door het vuur zou gaan, was het bewijzen van zijn liefde ten aanzien van een ambtenaar van de burgerlijke stand een van de dingen die hij beslist niet wilde doen. Tenzij (en zelfs dan was het nog geen uitgemaakte zaak) de Paus in eigen persoon het boterbriefje zou ondertekenen dat Koen er wellicht anders over zou denken.

'Nee nee,' zei Koen 'jij hebt gekookt dus ik doe de afwas.

-En zet koffie.' vulde hij later aan omdat ze beide wisten dat ze in het bezit waren van een afwasmachine.

'Lekker', zei Tommie

'Een koffie voor tafel zes komt eraan. Had monsieur een luxe koffie gewild of een café ordinair?'

'Na zo'n smakelijke dis? Een luxe natuurlijk.'

'Ah ja, hoe kan het ook anders.', zei Koen.

De luxe koffie was een recept van de mannen zelf geweest. Een idee, eerlijk gestolen uit een restaurant maar in eigen keuken, op eigen wijze weer in elkaar gezet.

Het recept betrof een whiskyglas gevuld met een grote bol vanille ijs overgoten door de een espresso vanuit het George Clooney koffiezetapparaat. De reden waarom deze koffie perse vanuit het George Clooney koffiezet apparaat moest komen wisten Tommie en Koen ook niet maar op de een of andere manier smaakte dit lekkerder. Gegeven het feit dat de cups zo'n dertig cent per stuk kostte was dit een duur bakkie en zodoende als *Luxe* omschreven.

Wanneer deze bak koffie een *Grand de Luxe* versie zou zijn, zou er nog een kletskoek aan toegevoegd worden. Aangezien Koen noch Tommie zich konden beheersen wanneer een pak kletskoppen in de kast lagen kwam dit bijna nooit voor. Eigenlijk alleen rond kerst.

Terwijl het George Clooney apparaat best wel een rot herrie maakte, kon Tommie niet vermoeden dat deze niet noemenswaardige dinsdag weldra zou veranderen als een avond die de boeken in zou gaan als de start van een nieuw leven.

Gelijktijdig dat Matthijs van Nieuwkerk op een ongezond tempo de items van de uitzending opsomde kwam Koen binnenlopen met twee luxe uitziende glazen met koffie op een bijpassend dienblaadje.

'Hé een Grand de luxe?' vroeg Tommie verbaasd toen hij het schaaltje met kletskoppen zag. 'En niet zo zuinig ook.' (er lag inderdaad een flinke stapel kletskoppen)

'Yup', zei Koen met een zenuwachtig lachje.

'Gaat het wel?'

'Ja hoezo?' antwoorde Koen quasi nonchalant

'Nou omdat je zo... eh… tja zo vreemd doet.'

'Niet'

'Wel'

'Niet'

'Wel! Ik zie het toch? Grand de Luxe koffie op dinsdag?'

Koen zuchtte wat geïrriteerd. 'Hier neem een koekje.'

'Ik hoef nog geen koekje.'

'Geloof me nou, pak een kletskop!' drong Koen aan.

Tommie zette zijn glas neer, zuchtte even en pakte het schaaltje van Koen aan. Pas toen hij de gouden ring die onderop de stapel van kletskoppen lag zag, begreep hij waarom Koen had gedaan wat hij had gedaan.

'Niet!' zei Tommie vol ongeloof.

Koen keek hem glunderend aan.

'Maar…Ik dacht je dat niet wilde.'

'Tja', fluisterde Koen: 'Ze zeggen wel iets over het hart van een verliefde vrouw. Maar ze onderschatten het hart van een man die zijn liefde heeft gevonden.'

De Vrouwelijke Touch

'Welkom dames bij deze twintigste bijeenkomst van zesenvijftigste jaargang van onze vereniging van plattelandsvrouwen. Ik verklaar deze bijeenkomst tot geopend.' had Mia Toldijk gezegd terwijl ze de tafel waar alle vierentwintig leden van vereniging van plattelands vrouwen, divisie Raalinghe, aan zaten, plechtig had rondgekeken.

Bijna allemaal want Aafke had afgebeld in verband met haar maagkramp. Ook José moest verstek laten gaan omdat haar oudste en jongste heftige diarree hadden. Zo te horen ging er een buikgriepje rond.

De lange houten tafel, die zeker ruimte bood voor een gezelschap van ruim twintig mensen, stond in het bijgebouw van de kerk. Het was een fantasieloos gebouwtje wat in de jaren zeventig links van de kerk was gebouwd toen bleek dat er ruimtegebrek was voor alle activiteiten die werden georganiseerd.

De oude garde van het dorp had de oproep van Jezus "laat de kinderen tot mij komen" kennelijk op een geheel eigen wijze geïnterpreteerd daar ze het geen pas vonden om die jengelende jeugd met verf en plaksel door de gangpaden van de kerk te laten banjeren.

Het was de vader van Margot en Mia geweest die het nuttige met het aangename wilde verenigen en op het idee was gekomen om een extra gebouw te plaatsen. Zo konden kinderen naar hartenlust met plaksel en ander kleverige spul in de weer en konden de kerkgangers op hun beurt zich met een gerust hart richten op het stichtelijke woord.

Het idee was met groot enthousiasme ontvangen en met dezelfde energie ook tot uitvoer gebracht. Een staaltje van gezamenlijke inspanning die zich maar zelden liet zien.

De burgemeester (eveneens een trouw kerkganger) had ervoor gezorgd dat de bouwvergunning via een spoedprocedure was afgegeven waardoor binnen een maand de eerste schep de grond inging en binnen een half jaar er een nieuw bouwwerk stond.

Ofschoon de inspanning van de groep mannen die deze taak op zich had genomen groot was, was dit bij de aanblik van het gebouw niet terug te zien. Het werd zeker niet hardop gezegd maar de Raalinghers waren het er over eens dat het gebouw het aan de vrouwelijke touch van de vereniging van plattelandsvrouwen ontbrak.

Omdat in die tijd de toegevoegde waarde van de VPV nog niet altijd ten volle werd gezien, was hun rol hun rol tijdens de bouw beperkt gebleven tot het verzorgen van koffie en thee en allerhande maaltijden. Niet verwonderlijk dat het bijgebouw daarom een rechthoekige doos was geworden waarbij het aan iedere vorm van gezelligheid of gemeenschapszin ontbrak.

De doos was protestants wit geschilderd. In het midden van de doos waren twee openslaande deuren geplaatst met aan weerszijden daarvan drie grote ramen die evenredig aan de lengte van het gebouw waren geplaatst. Tenslotte was iemand op het lumineuze idee gekomen om de kozijnen, tezamen met de brede afdeklat die rondom het dak was geplaatst, in een lelijke poepkleur te schilderen. Met het gevolg dat het christelijke bijgebouw veel gelijkenissen vertoonde met een sneue kantine van een vleesverwerkingsbedrijf.

Desalniettemin deed het gebouw wat het hoorde te doen: onderdak bieden aan allerhande activiteiten die vanuit het belangrijkste gebouw van het dorp, de kerk, werden bedacht.

Door de jaren heen werd het bijgebouw of dependance (zoals de doos behoorde genoemd te worden) waar nodig liefdevol door vrijwilligers gerepareerd. Hoewel echt was geprobeerd om het geheel van binnen wat op te kalefateren, bleef het gebouw zowel binnen als van buiten een povere aanblik houden.

Nog steeds bood het gebouw uitkomst en werd het nog steeds gebruikt waarvoor het destijds was gebouwd. Ergens kon je de conclusie trekken dat de Raalinghers stiekem van deze aftandse schuur waren gaan houden. Misschien niet op de wijze waarop dit bouwsel erbij stond maar om wat het voor hun betekende.

Geheel anders dan deed vermoeden was de vereniging van plattelandsvrouwen, divisie Raalinghe (om praktische doeleinden in de volksmond afgekort tot VPV) veel meer dan een clubje plattelandsvrouwen die eens per week bij elkaar kwam om op prettige wijze het wel en wee (lees: roddelen) van het dorp te bespreken. In werkelijkheid voldeden lang niet alle leden van de VPV aan het standaard beeld van de plattelandsvrouw. Goed, ze woonden misschien niet in de Randstad toch dat wilde niet zeggen dat zij allemaal waren gereduceerd tot een vrouwelijk aanhangsel van hun man. Vanzelfsprekend was een groot deel van de vrouwen getrouwd met een boer en werkzaam in het agrarische bedrijf. Afgezien daarvan hadden de vrouwen veelal voor zichzelf een eigen takenpakket samengesteld. Niets meer maar zeker niets minder dan

hun man. Op deze manier droegen de vrouwen (zoals het hoorde) op gelijkwaardige basis met hun man hun steentje bij aan het boerenbedrijf.

Dan waren er nog de vrouwen die niets te maken hadden of wilden hebben met het boerenleven. Zij werkten in een winkel of hadden een baan als verpleegkundige in het streekziekenhuis wat zo'n twaalf kilometer van Raalinghe vandaan lag.

In het verleden was het misschien zo geweest dat de VPV een aards conservatief theekransje wat zich alleen maar bezig hield met liefdadigheid (lees: bemoeien met anderen) en het binnenhalen van Sinterklaas. Gaandeweg had dit gezelschap zich ontwikkeld tot een geëmancipeerde vrouwenvereniging waar geen onderwerp geschuwd werd. Althans zo voelden de vrouwen dit. Het kon zijn dat doorgewinterde feministen er een andere mening op na hielden maar er was een stijgende lijn wat betreft hun verdere emancipatie en dat was al een positief punt op zich. Soms was het beter om dingen op hun eigen kracht te laten groeien. Zoals een kind wat leert te dansen op een geheel eigen melodie in het hoofd.

'Zijn er nog liefhebbers voor boterkoek?' vroeg Jannie. 'Vanmiddag geheel naar eigen recept gebakken.'

'Meen je?' Vroeg Trude Postma- Jonker.

'Ja heus.'

Op het moment dat Jannie een verhandeling van het bakproces wilde geven, had Mia hier een stokje voor gestoken. Zittende aan het hoofd van de tafel met Jansje als notulist naast zich was Mia een door de wol geverfde voorzitter van de VPV.

Ze was een kleine, corpulente dame en dat wist ze zelf heel goed. Anders dan bij haar zusje Margot, die totaal geen last had overgewicht, had het eerste deel van haar leven had bestaan uit een haast ziekelijke aandacht van haar moeder (waarschijnlijk vanuit de beste intenties) om te lichaamsgewicht te doen verminderen. Het had haar jeugd verpest.

Zo'n elf jaar geleden was het Mia gelukt om onder het juk van het overgewicht uit te komen door te besluiten om nooit meer te diëten, op haar weight te watchen of te Sonja Bakker-en. Ze had aanvaart dat haar lichaam kennelijk een soort toevluchtsoord was voor kilo's met verlatingsangst en daar kon ze (zo was gebleken) niet zo gek veel aan doen.

Met het nemen van dit besluit waren de kilo's nog steeds op hun plek gebleven en was er qua volume niet zo gek veel veranderd maar in haar hoofd des te meer. Mia had zich een vrije vrouw gevoeld.
In plaats dat ze bij de Miss Etam met schaamte op zoek ging naar de grootste maat op het rek, was ze dapper een winkel met grote maten binnengestapt. Tot haar verbazing een "normale" maat gevonden in een leuk model. Niet lang daarna had ze haar haar in een pittig model laten knippen. Eigenhandig had Mia ervoor gezorgd dat ze de powervrouw van Raalinghe werd die ze nog steeds was.

Ze had begrepen dat het er niet om gaat hoe je eruit ziet maar hoe je je voelt. En dat wanneer je zelf het gevoel hebt dat je van waarde bent, anderen je ook zo gaan behandelen.

'Dames, laten we de pauze gebruiken voor het uitwisselen van de recepten. Ik wil deze bijeenkomst plenair beginnen omdat er nogal wat huishoudelijk mededelingen op stapel staan.'

De bijeenkomsten van deze VPV volgde ruwweg altijd dezelfde opbouw. Mia opende de tweewekelijkse bijeenkomsten en begon met een opsomming van onderwerpen die door de VPV behandeld diende te worden: *het formele gedeelte*.

Na de pauze volgde het uitwerken: *het informele gedeelte* van de bijeenkomst waar door de dames aan verschillende projecten werd gewerkt (lees: ook ruimte voor roddelen).

Aan de andere kant van Mia, daar waar het lange gedeelte van de tafel begon, zat dominee Pee. Om duidelijk te maken dat de dominee slechts te gast was bij deze bijeenkomst had hij dit plekje gekregen.

Hoewel Jansje had aangeboden om haar plaats op te geven zodat de dominee naast Mia kon zitten, had Mia erop gestaan dat hij aan het lange gedeelte van de tafel zou plaats nemen. Ze mocht de dominee, haar zwager, graag maar ze was niet naïef. Mia wist dat wanneer de dominee eenmaal de aandacht kreeg, hij niet van ophouden hield. Op de zondagochtenden was hij de grote ster (en wellicht de reden waarom de kerkdiensten zo'n gevolg hadden) maar hier tijdens de bijeenkomsten van de VPV waaide de wind, zolang Mia het kon helpen, vanuit een andere hoek.

De dominee plukte wat aan zijn vingers terwijl hij luisterde hoe zijn schoonzus de voorzitster een uiteenzetting van zaken gaf.

'Als ik mag vragen,' vroeg Jannie, 'wat doet dominee Pee hier?'

'Je breng me gelijk tot het punt wat ik net wilde voorstellen. De dominee is hier vanavond als gast aangeschoven omdat hij een belangrijk punt met jullie wil bespreken. Hij heeft me al een klein beetje ingelicht en het lijkt me een goed idee om hem nu het woord te geven. Dominee?'

Aangekondigd als een plaatselijke bekendheid, schraapte hij even zijn keel alvorens van start te gaan. Het spreken voor grote gezelschappen was nooit een probleem voor de beste man geweest. Vanavond echter voelde hij een onrustige kriebel in zijn buik.

Een bijeenkomst van de VPV was niet te vergelijken met het prediken vanaf een kansel waarbij het de toehoorder min of meer verboden was om te terug te praten. Want deze afspraak ging bij de VPV niet op.

Er was duidelijk geprobeerd om hun bijeenkomsten iets van structuur te geven, desalniettemin was het meer regel dan uitzonderingen dat deze bijeenkomsten alle kanten op konden vliegen. Een duidelijk oorzaak voor deze plotselinge eruptie van gekrakeel van de dames was er niet. Waardoor de VPV door de mannen, wel eens het kippenhok werd genoemd. Natuurlijk nooit in het bijzijn van de dames zelf omdat dondersgoed wisten dat ze dan naar het avondeten konden fluiten. Want niet alleen de liefde maar ook eigenbelang gaat via de maag.

In tegenstelling tot Mia was de dominee was een lange dunne man van achter in de vijftig. Op zijn neus stond een bril met dikke glazen die zijn loensende kraaloogjes in bedwang probeerde te houden. Door zijn bruine ribbroek en schijnbaar comfortabele trui en podologisch verantwoorde schoenen (die veelal door aardrijkskunde leraren werden gedragen) was duidelijk te merken dat hij de man er niet naar was om veel aandacht aan zijn kleding te willen geven. Ook zijn door een tondeuse kortgeschoren grijze haar deed deze indruk bevestigen.

Vanachter de dikke brilglazen keek hij de tafel rond, likte even aan zijn lippen zoals hij dat altijd deed wanneer hij een grote groep mensen aansprak en stak van wal.

'Dankjewel Mia. En dankjewel dat ik hier vanavond te gast mag zijn.
Wat is nu de reden dat ik vandaag in jullie midden ben? Eigenlijk is het heel simpel. Het gaat om de kerk.'
Bij wijze van gebaar wees hij door het raam waardoor de kerk was te zien.
'Zoals jullie weten is het bezoekersaantal in de regio enorm toegenomen. Het is een positief signaal wat hopelijk een eerste teken is van een landelijk herstel. Juist om dit landelijke herstel kracht bij te kunnen zetten, heeft de overkoepelde raad van bestuur van de kerk bedacht dat een regionale ondersteuning een mooi begin kan zijn.'

De dames keken vragend naar de dominee, die nog steeds geen enkel idee hadden waar de man met zijn verhaal naar toe wilde.

'Wat dus inhoudt,' ging hij verder, 'dat wanneer er meer mensen naar de kerk komen er dus ook voldoende ruimte moet zijn. En dat is er niet.'
Met het uitspreken van deze laatste zin toverde hij een lach op zijn gezicht.

'Dat lijkt me niets om over te lachen.' zei Anneke.

'Wacht nu maar af wat de dominee nog meer gaat zeggen.' zei Mia.

'Nee nee, Anneke heeft gelijk.' zei de dominee beamend 'Het is een terechte vraag die ik mezelf ook heb gesteld.'

Anneke keek gerustgesteld om zich heen omdat de dominee het voor haar opnam.

'Want het is nogal een probleem: meer mensen en geen ruimte. We kunnen moeilijk klapstoeltjes in de gangpaden zetten. Toch?'

'Helemaal mee eens,' zei Jansje. 'Dat geeft geen pas.'

'Inderdaad.' zei hij. Het was wel duidelijk dat de dominee wist hoe hij een publiek moest bespelen.
'Zodoende moest er een andere oplossing komen. En die is er.'

Terwijl de dames aan zijn lippen hingen liet hij (naar alle waarschijnlijkheid om de op spanning op de bouwen) een kleine pauze vallen.

'Het idee is opgevat om een nieuwe kerk te bouwen. Een grotere natuurlijk.'
Er ging een zindering door het kleine lokaaltje van de VPV.

'Een nieuwe kerk.' fluisterden de vrouwen terwijl ze de impuls moesten onderdrukken om direct met elkaar in gesprek te gaan. Maar Mia hield haar meisjes goed in de gaten.

'Een nieuwe kerk.' herhaalde de dominee terwijl hij ook bevestigend knikte alsof hij voor een groepje doven en slechthorende sprak.

'In de volksmond wordt het ook wel een mega-kerk genoemd. Er zijn er al drie in Nederland gebouwd en nu is het opgevat om ook hier in de regio er een te gaan bouwen. Deze kerk zal multifunctioneel worden. Niet alleen is er ruimte voor vijfduizend bezoekers maar ook zal er voldoende ruimte zijn voor recreatie, catechese, kindernevendienst en ja,' hij moest even grinniken 'een heuse kantine.'

'In de kerk?' vroeg Florien Postma afkeurend.

'Weet je hoe gezellig dit kan zijn? zei Jansje. 'Op een behoorlijke wijze koffie kunnen zetten met een broodje bal als we daar zin in hebben.'

Daardoor schoot iedereen in de lach. Behalve Florien die nog steeds niet echt het nut hiervan kon inzien. Wat klaarblijkend ook haar schoonzus Trude gold die voor de gelegenheid haar zure gezicht had opgezet.

'Dan hoeven we ook niet meer in deze aftandse stacaravan te zitten. Ja sorry hoor dat ik zo hardop zeg hoor', zei Hummie Wolters. 'Maar het is wel de waarheid. De vader van Mia en Margot, God hebbe haar lieve ziel, heeft zijn best gedaan maar dit,' ze wees met beide handen naar het lokaaltje waarin ze zich bevonden 'is nu echt wel aan zijn eind'.

'Dat klopt' zei hij rustig 'mijn schoonvader' hij keek naar Mia, 'heeft zijn best gedaan maar we moeten ook reëel zijn.'

Mia knikte bij hetgeen de dominee zei.

'Met de komst van de nieuwe kerk, zou het een prima vervanger zijn voor deze ruimte.' Hij glimlachte naar Hummie.

'Waar kan ik tekenen?' vroeg Hummie 'Want dat is natuurlijk de reden dat je hier bent. We moeten onze handtekening zetten dat we akkoord gaan met de bouw. Wat jij Els? Ik heb wel zin in een beetje leven in de brouwerij. Misschien dat we nog een bouwvakker voor je vinden. Of voor jou Jansje.' Hummie barste in lachen uit. Wat gevolg kreeg van alle aanwezige dames inclusief Mia. Al lachte Jansje als een boerin met kiespijn.

'Tja, het verhaal steekt iets anders in elkaar.' zei dominee Pee verklarend.

'Het is nog niet besloten dat de kerk in Raalinghe wordt gebouwd. Het is helaas geen kwestie van toestemming geven van de dorpsbewoners. Maar de toestemming van de raad van bestuur.
Zij willen er zeker van zijn dat wanneer ze zo'n dergelijke gebouw neerzetten, dat deze wel op de juiste plek in de regio staat.'

'Wat is dat nu voor kolder?' vroeg Hummie.

'Tja' zei de dominee.

Hij kon niet ontkennen dat het geen kolder was want hij dacht er net zo over. Het liefst had hij gehad dat de raad van bestuur unaniem hun vertrouwen had uitgesproken voor de bouw van de nieuwe kerk in Raalinghe.

'En dus ' zei de dominee. 'Moeten we een soort van plan zien te verzinnen om de raad van bestuur te laten inzien dat de beste keuze is om de kerk in Raalinghe te bouwen.'

'Mee eens.' zei Jansje

'Dank.' zei hij tot besluit van zijn betoog en keek Mia weer aan.

Ze zuchtte. 'Een heel verhaal. Wat vinden we ervan dames?'

'Ik ben het helemaal met de dominee eens.' zei Jansje die haar enthousiasme niet onder stoelen of banken schoof.

'Ik denk' zei Els 'dat we een uitgebreide brief moeten schrijven met daarin een aanbeveling waarom Raalinghe de beste plek is.'

'Hm.' zei Mia. 'Geen slecht plan. Dames?'

'Als we dit goed uitvoeren, met de nodige foto's… weet je wat? We maken een soort van brochure erbij' zei Jansje. Dan laten weten welke projecten de kerk ondersteunt en hoe we in de regio bezig zijn. Jannie, jij bent toch ook wel eens bij dat asielzoekerscentrum geweest?'

'Ja, maar dat is jaren geleden.'

'Maakt niet uit' zei Hummie je bent er geweest daar gaat het om. Het is niet dat er erom liegen. *Wanneer* is in deze context zo niet belangrijk. Els, Jij gaat toch goed om met die drukker die jouw brochures doet?'

'Ja, die kan ik wel bellen hoor.' zei Els.

De dominee wist dat hij op het juiste adres was. Want ging er niet om wat je wist maar wie je kende. Zeker in het geval van een plaatselijke vereniging van plattelandsvrouwen kon je ervan uitgaan dat er sprake was van een immens netwerk.

Liefde

Het kwam niet vaak voor dat de creatieve fontein van de VPV zo genereus ideeën in het rond spuide. Dit gebeurde alleen bij uitzonderlijke, iedere keer weer andere, gelegenheden. Het overtuigen van de raad van bestuur was zo'n gelegenheid.
Jansje had driftig zitten typen op de laptop (enige tijd geleden aangeschaft door de vereniging) om de lijst van ideeën vast te leggen terwijl Mia op haar beurt keer op keer probeerde het enthousiasme van de plattelands dames zoveel mogelijk in goede banen te leiden.

Het was dan ook voor niemand echt een verassing dat deze vruchtbare bijeenkomst later was afgelopen dan dat aanvankelijk de bedoeling was geweest. En niemand die dit erg had gevonden. Al had Janneke tegen kwart voor tien een aantal keer op haar horloge gekeken.

'Meid ik heb in tijden niet meer zo gelachen' zei Hummie vrolijk terwijl Els haar rode Nissan Micra liet stoppen op de oprit van de boerderij van Hummie. 'Die dominee was zo verrukt als een dik jochie die 's ochtends een chocoladeletter in zijn schoen had gevonden.'

In feite had ze niet ver van de werkelijkheid afgezeten. Een ieder die verder wilde of kon kijken dan dat hun neus lang was, wist allang dat wanneer het om *zijn* kerk en alles wat daarbij hoorde Dominee Jelle Pee een fel pleitbezorger kon zijn.
Zeker nu er een kans bestond dat er in Raalinghe een kerk ter grote van een voetbalstadion van serieus formaat gebouwd zou worden, was het niet moeilijk om te concluderen dat de dominee zich niet zomaar met een kluitje in het riet zou laten sturen.

'Beer zal wel denken wat zijn ze laat. Nou ja, dan weet hij ook een keertje hoe het is om te moeten wachten. Nee hoor, die lieve schat. Als hij thuis is zal ik hem eerst eens een dikke pakkerd geven. Samen nog een borreltje…' Opeens zweeg ze en zag ze haar vriendin die stil naast haar zat. 'O wat ben ik ook een onnadenkende trut!'

'Geeft niet lieverd.' zei Els met een wegwuivend gebaar alsof deze opmerking haar niets had gedaan. 'Het is alleen maar fijn om te horen dat jij en Beer het nog steeds goed hebben. Desalniettemin voelde Els tranen in haar ogen waarvan ze hoopte dat Hummie deze in het donker niet zou zien. 'Het is zoals het is.
En…Simon en ik hebben ook een geweldig leven gehad. God weet dat ik het te kort vond maar ik kan er niets aan veranderen. We moeten het er maar mee doen. Toch?'

Het was die vraag naar bevestiging dat Hummie zich besefte hoe genadig het leven zich bij haar gedroeg. Haar twee zoons waren gezond (tijdens hun pubertijd niet verstrikt geraakt in drugs, drank of andere dingen waarvan ze het bestaan niet wist) en haar man kuste nog steeds de grond waarop ze liep. Ook al wist ze zelf ook wel dat ze er niet meer uit zag als die vurige meid met rood haar.

Voor een moment wist ze niet wat ze moest zeggen maar zei tenslotte: 'Weet je Els, ik vind je een mooi mens en ik bewonder je om hoe het allemaal flikt. Bel je me als er wat is? Dat is geen vraag Els van Bunschoten maar een belofte.'

Wat onhandig omdat de kleine auto toch niet echt de ruimte bood die ze nodig hadden en omdat Els nog haar gordel droeg, omhelsde de twee vrouwen elkaar. Daarna wreef Hummie met haar duimen zachtjes de tranen onder de ogen bij haar vriendin weg.

'Zo en nu ga ik naar Beer. Rij je voorzichtig?'
Els knikte. Het portier sloeg dicht en ze zag terwijl Hummie het tuinpad opliep het licht bij de voordeur werd aangedaan en Beer met een lach de deur voor haar opendeed. De arme schat had waarschijnlijk al op haar zitten wachten.

De tweeënzestig jarige Els van Bunschoten was een vrouw met gemiddeld postuur die, God zij dank, nooit echt problemen had gekend met haar gewicht. Afgezien van het ene was Els gezond van lijf en leden. Goed, nu ze geen veertig meer was had ze wel wat meer last van haar knieën wanneer ze teveel had gehurkt maar eigenlijk had ze niets om over te klagen.

Als er iets op haar viel aan te merken was het dat ze een tikkeltje ijdel was. Nu haar eens blonde haren grijs waren geworden liet ze dit op gezette tijden bijkleuren en bijpunten. Een overdaad aan haarlak voorkwam dat het kapsel uit de toon viel of dat sommige haarlokken een eigen leven gingen leiden. Met zorgvuldig aangebrachte make-up zorgde ze ervoor dat ze er altijd net ietsjes voordeliger eruitzag dan dat ze in werkelijkheid was. Nooit teveel want de grens naar het ordinaire was immers zo overschreden. De kleding

die ze droeg was van goede kwaliteit maar niet tuttig. Eerder praktisch te noemen. Net zoals een van haar karaktereigenschappen. Steevast droeg ze haar ketting van kleine maar echte parels. Een erfstuk wat een lange tijd in de familie was.

Ze zette haar auto in de eerste versnelling en gaf gas richting haar eigen huis. Onderwijl kon ze stroom van gedachten niet onderdrukken over hoe haar leven opeens zo kwetsbaar was gebleken. Nog steeds was ze ervan onder de indruk hoe snel haar leven zich had gevuld met zorgen en verdriet omdat haar lieve, trouwe Simon van haar was afgepakt.

Els of eigenlijk Eloise, was samen met haar Simon een rare eend in de bijt geweest. De wortels van de familie van Simon waren terug te leiden naar de middeleeuwen waar ze ook toen een familie aanzien waren. Heden ten dage behoorde Els nog steeds tot deze, een van de oudste in Nederland, adellijke familie. Afgezien van de nouveaux riche die het adeldom had verheven tot een real life sprookje maakte het niet zo gek meer uit of je van adel was. Je kon misschien gravin, jonkheer of een dergelijke titel voor je naam hebben staan maar echt veel betekenis had dit niet meer. Tenzij je bij dit selecte clubje hoorde of in Raalinghe woonde.

Misschien door het feit dat de familie zich al zo'n lange tijd in deze contreien ophield of door het feit dat de Raalinghers prat gingen op hun geschiedenis. Voor zowel de oude als de nieuwe garde gold: De familie van Bunschoten tot Overmeer was en blijft een vast gegeven. Net zo goed als dat het een vaststaand iets was dat iemand van de familie van Bunschoten tot Overmeer tot einde der dagen in het landhuis "de Scheapendrift" zou wonen.

Het kostte een nodige som om het landhuis "de Scheapendrift" en de daarbij behorende landerijen te onderhouden. Hoewel niemand van de familie hier trots op was, was het nodig geweest om zo nu en dan een stuk land op te offeren door middel van verkoop om zo in het onderhoud van de andere delen te kunnen voorzien. Op deze manier was het eens zo grote privé bezit aan landerijen van de familie van Bunschoten tot Overmeer langzaam gekrompen tot een beperkt aantal hectare waarop het grote landhuis nog steeds met gepaste trots stond.

Hoe jammerlijk deze familiegeschiedenis was verlopen, dit was niet het deel waar men medelijden mee hoefde te hebben. Want nog steeds betrof dit een aanzienlijk stuk land. Dit verdriet was van een geheel andere orde.

Ogenschijnlijk had niets hun geluk in de weg gestaan, het was Simon en Els echter nooit gegund om de familiewieg te kunnen gebruiken. Het behoeft geen verdere uitleg dat de teleurstelling groot was toen duidelijk werd dat kinderen niet tot de mogelijkheden behoorde. Het was een niet te vermijden toekomst dat met het einde van Simon en Eloise er ook een einde zou komen aan de familie van Bunschoten tot Overmeer.

Het aanvaarden van deze kinderloosheid was moeilijk bijna ondragelijk geweest. Er was niets wat ze konden doen en er was niets wat tot de mogelijkheden behoorde om deze situatie te veranderen. Al hadden ze het zeker geprobeerd.

Tenslotte waren ze tot de slotsom gekomen dat het blijven ronddwalen in het verdriet wat ze voelden hun uiteindelijk niet verder zou helpen. Deze wijsheid was broos en bij tijd en wijlen moeilijk te geloven. Desalniettemin kozen ze ervoor om er samen het beste van het maken. En de jaren waren prachtig. Met het verlies van kinderen was er een andere rijkdom in het leven gekomen: Het verder in stand houden, zelfs verfraaien van het stuk land wat nog tot de familie behoorde.

Daarnaast hadden ze hun liefdadigheid of anders omschreven: hun sociaal werk. Misschien een cliché: de rijken helpen de armen maar in dit geval waren de intenties zuiver. Het was een goede gewoonte geworden dat het personeel met hun gezin maandelijks bij De Scheapendrift op de borrel werd gevraagd. Wanneer bleek dat er studiekosten niet betaald konden worden was Simon de eerste die een cheque uitschreef. Was er iemand in blije verwachting, gingen ze op bezoek met een mandje fruit vanuit de eigen boomgaard.

Wanneer je het geld niet meerekende waren het rijke jaren van Els en Simon. Nu was dit allemaal anders. Simon was dood en zou nooit meer terugkomen.

Heus, iedereen was geweldig geweest. Hummie had niet van haar zijde geweken en het personeel en de vereniging had meer voor haar gedaan dan ooit van hen verwacht mocht worden. Toch had geen van hen geweten hoe groot het verlies van Els was geweest. Zelfs Hummie niet. Want met het overlijden van Simon was ze niet alleen haar doel maar ook haar vermogen kwijt geraakt. Letterlijk.

De vrijgevigheid van Simon was net iets teveel van het goede voor hun portemonnee geweest. Het geven van geld, het verstrekken van leningen en het nemen van verkeerde beslissingen hadden ertoe geleidt dat de rekeningen niet langer betaald konden worden. Zodoende had dit hun, nee Els, schulden opgeleverd.

Misschien was het makkelijker geweest om Simon hiervan de schuld te geven, in alle waarschijnlijkheid was het de Alzheimer geweest die hem deze verkeerde beslissingen had laten nemen.

Napraten had geen zin. Opbouwen wel. En dat was precies wat Els had gedaan.
Samen met Jerry, een vriendelijk en aantrekkelijke medewerker van de bank van midden dertig, was het gelukt om overzicht te krijgen van het financiële rampgebied.

Dankzij het feit dat Els en Simon jarenlang een goede klant van de bank waren geweest, was het gelukt om samen met Jerry en zijn collega's tot een soort van overeenkomst te komen: Doordat ze samen veel tijd en aandacht hadden besteed om het resterende landgoed te onderhouden, was de tuin aantrekkelijk genoeg om deze open te stellen voor publiek. Hetzelfde gold voor het landhuis. Het bevond zich in goede conditie waardoor het met wat kleine aanpassingen mogelijk was om hier een klein hotel van te maken. Wat betreft toerisme leende het kleine landgoed "de Scheapendrift" uitstekend voor een weekendje weg.

Landgoed "de Scheapendrift" stond nu ruim twee jaar op de daarvoor bestemde websites en voorzichtig durfde Jerry van de bank te concluderen dat het een kleine hit was. Vandaar dat Els het had aangedurfd om het tweede deel van haar plan in werking te stellen. Natuurlijk met toestemming van dezelfde Jerry die haar had verteld dat dit idee weleens een toegevoegde waarde voor haar bedrijf kon zijn.

Het verdriet om Simon niet minder was geworden maar het drukte niet langer meer de gelukkige herinneringen weg. Steeds meer was ze in staat om deze herinneringen aan het leven wat ze samen hadden opnieuw te voelen.

Dat was dan ook de reden dat ze kortgeleden buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand was geworden. Hierdoor kon ze anderen net zo gelukkig maken in de liefde (of in ieder geval een goede start geven) als dat zij was geweest. En dat alles bij "de Scheapendrift" want er moest natuurlijk ook brood of wittebrood op de plank komen.

Randstedelijk

Bij de lodge, die iets verderop in de tuin lag, was het noodzakelijk om een kleine trap van hooguit acht treden te beklimmen alvorens je op de veranda terecht kwam.

De planken waar de buitenkant van het kleine onderkomen mee was betimmert, was in een diep rode kleur gebeitst en had een, met donkere shingles bedekt, schuin aflopend dak. Achter de ramen die glanzend witte kozijnen had hing eveneens witte vitrage waardoor het geheel iets verfijnds kreeg. Desalniettemin bleef het de uitstraling behouden alsof dit het onderkomen van een landdopzichter betrof. Wat op zich niet zo verwonderlijk was omdat dit ook jarenlang het geval was geweest.

Het mocht misschien in schril contrast staan met het grote landhuis, wonen in de lodge voelde voor Els beslist niet als een straf. Ze had het kleine onderkomen zo ingericht dat het paste bij het karakter van het kleine gebouw. Aan de achterwand was een grote openhaard gemetseld met daarvoor een knusse zithoek. Bij het kleine keukenblok stond de eettafel waarboven een kleurige Tiffany lamp hing. De badkamer en toilet waren op een onopvallende manier onder de vide weggewerkt zonder dat ze al teveel aan ruimte had hoeven in te leveren.

Een zuinige HR-ketel zorgde ervoor dat het geheel behaaglijk bleef (zeker onder de bomen kon het soms erg koud zijn) al was het els wel opgevallen dat ze in de praktijk meer gebruik maakte van de openhaard dan dat ze van tevoren had gedacht. Was het in het begin een hele toer om iets van vlammen te krijgen, ging dit nu als vanzelfsprekend.

Het verkassen naar de lodge was misschien een gedwongen keuze omdat "de Scheapendrift" een hotel was geworden, maar het had er wel toe geleidt dat het voelde alsof ze de touwtjes van haar eigen leven -sinds lange tijd weer in handen had. Als het haar lukte om vanuit een paar kale houtblokken een knisperend haardvuurtje te maken, zou de rest haar ook wel zou lukken. Dit was het leven na Simon, na de financiële strop: haar wederopbouw.

Op de bank lag de Nederlandse vlag klaar. Ook aan haar de eer of de verplichting om de nationale driekleur te hijsen aangezien het de verjaardag van de vorst betrof. Op de televisie gaf een nerveuze verslaggever samen met een aanstellerige royalty deskundige uitleg over de gang van zaken. Al zou het nog een goed uur duren voordat het koninklijk gezelschap aan de jaarlijkse zwaai-verplichting begon.

Terwijl het koffiezetapparaat aan het eerste klusje van de dag begon, haalde ze de oranje tompouce-en uit de koelkast. Ze waren immers het lekkerst wanneer deze al even uit de koelkast waren. Bij wijze van automatische handeling deed ze haar laptop aan om haar mail binnen te halen.

Hoewel ze weken eerder driftig op de computer was bezig geweest om de aanpassing van haar website zo goed mogelijk voor de dag te laten komen, kon ze niet vermoeden dat toen ze een paar dagen geleden met deze vernieuwde website online ging dit gelijk ook de reacties zou opleveren.

Alle andere reacties over haar nieuwe tak van sport waren of afkomstige van enthousiaste leden van de VPV die, wanneer het ooit nodig mocht zijn een vrijwillige bijdrage wilde leveren (lees: gluren naar de blozende bruidjes) of afkomstig van andere ondernemers die Els veel succes wenste met de uitbreiding van haar zaak.

Toch tussen de vijftien mails die binnen waren gekomen was er een waar bij het onderwerp was geschreven: *vragen wat betreft huwelijksvoltrekking bij "de Scheapendrift"*. Els liet letterlijk een gilletje ontsnappen toen ze begreep waar dit om ging. Ze twijfelde geen moment, pakte haar telefoon en koos een nummer.

'Met mij, je moet nu komen. Ik weet dat je straks pas zou komen maar dit is belangrijk. Nee, dat vertel ik je later wel. Schiet nu maar op. Ja, Ik heb al koffie. Ja, die heb ik al uit de koelkast gehaald.'

De afstand op de fiets tussen het huis van Hummie en de lodge van Els was zo'n twintig minuten. Maar Hummie kennende zou ze na dit telefoontje een persoonlijk record van een kwartier kunnen vestigen. In de tussentijd snelde Els richting de badkamer. Nam een snelle douche en kleedde zich aan.

Hummie had Beer een dikke kus op zijn harige wang gegeven. Met slechts een korte boodschap: 'Ik ga nu naar Els want er is wat.' had ze haar bodywarmer dicht geritst en was ze via de keukendeur naar buiten gegaan en met ferme stappen richting de schuur gelopen. Alwaar ze zich terplekke bedacht om vervolgens met diezelfde ferme passen de weg terug naar de keuken te marcheren waar Beer haar niet begrijpend had nagekeken. Ze trok de deur open en zei zonder dat ze binnenkwam: 'Er staat een oranje poes voor je klaar

en voor de koffie hoef je alleen het knopje in te drukken.' Snel deed ze de deur weer dicht om deze vervolgens weer te openen 'O ja, ik vind je lief.'

'Ja ja oude bles ga nu maar. Els zit op je te wachten. Vort nu.' Mompelde hij haar na. Daarna had ze de deur voor de laatste keer dicht geknald en was het haar gelukt om richting Els te gaan.

Hummie had niet zoveel op met uiterlijk vertoon. Ze wist dat ze niet het knapste ding van het dorp was maar noemde zichzelf ook niet lelijk. Gewoon een normale vrouw met normale gebreken die iedereen had. Ook al durfde niet iedereen dit hardop uit te spreken, deed Hummie dit wel. Zij maakte van haar hart beslist geen moordkuil. Het feit dat niet iedereen hier toe in staat was, was voor Hummie een wetenschap waar ze niet bij kon.

Net zoals Els was ook zij de zestig gepasseerd. Logischerwijs waren haar felle rode krullen vervaagd tot een rossige gloed tussen de rest van haar zilveren haar. Het gaf een bepaalde zachtheid die ook in haar, door de zon gekleurde, gezicht was te zien. Al waren de tekenen van haar vurige karakter niet geheel verdwenen: haar groene ogen schitterde nog steeds wanneer ze iets of iemand aanschouwde.

Geheel in overeenstemming van haar *geen flauwekul* karakter droeg Hummie het liefst een spijkerbroek met een dunne sweater met daarboven een gewatteerde bodywarmer. Of het nu door haar tanige, gebruinde gezicht kwam of door haar ruwe handen, iedere voorbijganger kon zien dat Hummie niet het type was die veel tijd binnenshuis doorbracht.

Na het telefoontje van Els bleek de elektrische fiets een uitkomst te zijn. Toegegeven het persoonlijk record van een kwartier was niet gehaald maar binnen de twintig minuten was Hummie ter plaatse. Nadat ze tot twee keer toe had gecontroleerd dat de dure fiets niet zou vallen door de oneffen ondergrond liep ze snel de treden van de kleine trap op.

In de weerspiegeling van het keukenraam zag ze dat haar krullen door de snelheid waarmee ze zojuist had gefietst alle kanten opstonden. Waardoor ook Hummie het noodzakelijk vond om iets aan schadebeperking te doen. Net op het moment dat een hand richting de verfomfaaide toef bovenop haar hoofd wilde brengen werd de deur open gedaan.

'Kijk!' zei Els en ze hield de geprinte versie van de email omhoog.

Niet veel later zaten de twee dames aan de kleine eettafel met ieder een kop koffie.

'Wat heerlijk Randstedelijk' zei Hummie.

'Hoe bedoel je?' vroeg Els terwijl een slok nam.

'Precies zoals ik het zeg: twee mannen die hier willen trouwen. Ik vind het geweldig.'

'Ik ook. Dit zal mijn eerste huwelijk worden.'

'En wat voor een.' Zei Hummie.

Beide vrouwen giechelde als pubermeisjes die zojuist de knappe gymleraar zonder shirt hadden gezien. Het was nog helemaal geen beklonken zaak dat de bruiloft door Els georganiseerd zou worden maar het feit alleen al dat ze een mail had gekregen had ervoor gezorgd dat de twee vrouwen in een uitgelaten stemming waren geraakt. Mocht het hele circus doorgaan dan zou dit het eerste gay-huwelijk in Raalinghe zijn. Iets wat nog nooit in het dorp was vertoont.

'O kijk, de nieuwe koningin' zei Hummie opeens. 'Ze is wel een plaatje hè? Heel wat beter dan die vorige. Begrijp me niet verkeerd hoor, ze heeft haar best gedaan maar toch.'

'Och, je kon best met haar lachen hoor.' zei Els droogjes terwijl ze met haar vorkje een stukje tompouce bij elkaar veegde.

Verbijsterd keek Hummie haar vriendin aan 'Hoe weet jij dat?'

'Omdat ze een keertje op bezoek is geweest.'

'Nu breekt mijn klomp. Wat zeg je me nu? Dat de majesteit hier is geweest?'

'Technisch gezien daar.' Els wees naar het grote huis.

'En dat vertel je me nu pas?'

'Er is echt niet zoveel te vertellen hoor.' zei Els zich van geen kwaad bewust. En daarbij het is al jaren geleden.

'Dondert niet' zei Hummie. 'Vertel -hoe is ze in het wild?'

'Lief. En gevat. En haar man ook.' Ze nam weer een slok van haar koffie.

'Eloise van Bunschoten tot Overmeer, jij hebt de halve koninklijke familie op de borrel gehad en dat vergeet je me te vertellen? Bruusk nam Hummie een hap van haar oranje tompouce. Die ze, in tegenstelling tot Els, in haar hand vasthield omdat het volgens haar met het eten van een tompouce toch altijd in geklieder eindigde.

'Echt Hummie, het is jaren geleden. Als ik haar nog eens op de borrel heb dan nodig ik jou ook uit. Ok?'

'Die staat. Ik zou je graag een hand geven maar mijn vingers zitten onder. Nu weer over tot de gang van zaken. Klap die laptop van je eens open dan gaan we de mannen een antwoord sturen.'

'Je hebt gelijk.' Els schoof haar lege mok en dito gebaksbord aan de zijkant en klikte het mailprogramma aan. Soepeltjes gleden de vingers over de letters van het toetsenbord.

'Ok, wat vind je van dit:'

Beste Tommie en Koen,

Als allereerst, van harte gefeliciteerd met jullie voorgenomen huwelijk.

Wat leuk om het bericht van jullie te ontvangen dat jullie "de Scheapendrift" overwegen om hier de mooiste dag van jullie leven te vieren.
Ik nodig jullie dan ook graag uit om langs te komen zodat we het een en ander kunnen doorspreken.

Met vriendelijke groet,

Els van Bunschoten

Els stond in haar recht om de titel Gravin te gebruiken desondanks deed ze dit niet vaak. Alleen voor officiële gelegenheden gebruikte ze haar volledige naam. In het gewone leven, of het leven van het volk zoals Hummie dat zei, gebruikte ze de afkorting Els van Bunschoten.

'Prima. Geen woord teveel. Is het een idee om ze een echte brochure te sturen?'

Inmiddels had Hummie de twee gebaksbordjes in de keuken gebracht en maakte aanstalten om haar handen te wassen. 'Mensen doen die computer uit' ging ze verder 'en ze zien je niet meer. Maar die brochure van jou blijft ergens op een tafel liggen en dus zichtbaar.'

Els keek haar vriendin aan.

'Zie je nou wel dat het goed is dat ik je hier op de koffie heb.'

Weer tikten de toetsen van de laptop

Bijgaand over de post doe ik jullie de brochure doorkomen zodat jullie deze op jullie gemak kunnen doornemen.

'Zo?'

'Niets meer aan doen.', antwoorde Hummie terwijl ze haar handen afdroogde.

Muziek

Zoals een indiaan over de prairie kon turen, zo keek Sien Hak naar de leden van de Judyband die driftig aan het oefenen waren op hun nieuwe formatie bij het parkeerpleintje aan de achterkant van verzorgingshuis Voor Anker.

'Ja als we dan die tweede bocht hebben gemaakt dan komen we daar weer uit. Niet daar…Dáár!' Omdat ze haar tamboermaitrestok niet bij de repetities gebruikte (veel te kostbaar) wees ze met een gootsteenplopper naar een plek ergens linksachter op het plein.

Ieder jaar deed de Judyband mee met de taptoe die, eerst op Koninginnedag en later op Koningsdag werd gehouden. Het mocht wellicht niet de grootste fanfare van de taptoe zijn maar zeker wel de meest kleurrijke.

Na het afronden van het conservatorium had de lesbische Sien kort na haar zesendertigjarige verjaardag ervoor gekozen om haar muzikale talenten op een andere manier in te zetten. Ze wilde een orkest op zetten voor mensen met een verstandelijke beperking. Wat haar was gelukt met het orkest *Down The Beat*.

Ze voldeed zeker niet aan het stereotype van een afgestudeerde vrouwelijke musicus met tere maniertjes en theatrale neigingen. En dat was maar goed ook. Zeker wanneer je leiding gaf aan club mongolen die muziek proberen te maken had je niets aan dat getut. Ze was een kleine tanige vrouw met een spitse neus en dito vingers. Pumps en fladderige jurken waren niet aan haar besteed. Die beperkte haar teveel in haar bewegingsruimte. Gaf haar maar haar spijkerbroek en bergschoenen daar kon je tenminste een dag op staan.

Sien sloeg geen acht op mode of andere trends. Wel had ze een zwak voor T-shirts met gevatte oneliners. Als opgroeiend meisje met een eigen mening had ze ondervonden dat wanneer mensen niet naar je luisteren, je een andere manier moest vinden om gehoord te worden. Wat haar wonderwel lukte met het dragen van T-shirts met een eigenaardige afbeelding of snedige opmerkingen. Ook bij het op afstand houden van goed bedoelende betutteling bleken dit soort T-shirts een prima middel te zijn.

Haar shirts hadden haar nimmer in de steek gelaten dus waarom zou je een winnend paard naar slager sturen? In die overtuiging bleef ze, naast haar dagelijks uniform bestaande uit een spijkerbroek van de C&A en bergschoenen, haar opmerkelijke (lees: beruchte) T-shirts dragen.

Het dikke zwarte haar van Sien was in een simpel bob-model tot iets boven haar schouders geknipt. De rode lippenstift die zorgvuldig op haar mond was aangebracht wees erop dat ze een eigen vrouwelijkheid had die wellicht gracieuzer was dan dat je op het eerste oog kon zien.

Het was een tegenstrijdigheid dat juist zij, nukkig en volleerd in het maken van botte opmerkingen, degene was die meer dan eens de problemen van anderen aanhoorde. Om ze uiteindelijk te voorzien van een advies. Naar alle waarschijnlijkheid om omdat ze praktisch persoon was die niet moeilijker dacht dan dat de bedoeling was. Maar meer nog omdat ze écht was.

Sien deed zich niet beter voor dan dat ze was, liep niet naast haar comfortabele bergschoenen en deed het al helemaal niet voorkomen alsof ze beter was dan iemand anders. Haar authenticiteit zorgde ervoor dat er tussen haar en haar speciale orkestleden een goede samenwerking was ontstaan. Geen flauwekul of je een mongool bent of niet. Daardoor was het mogelijk dat de brei van muzieknoten met een grote inzet en uithoudingsvermogen (van beide kanten) kon uitgroeien tot een heus goed klinkende melodie.

Uitvoeringen van orkest *Down the Beat* waren schaars maar als ze er waren was dit een feest. Misschien niet altijd voor de toehoorder dan wel voor haar speciale orkestleden die volledig opgingen in de muziek die zij maakten. Het was op dat soort momenten dat Sien begreep waar het in het leven om ging; het vertrouwen in het simpele besef dat je er toe doet.

Al was dit inzicht niet iets waarmee ze te koop liep. Toch zou ze, wanneer hij erom had gevraagd, dit met Dirk hebben gedeeld.

Dirk was het tegenovergestelde van Sien. Hij had juist wél die tere maniertjes en theatrale neigingen. Iets waar hij zich volledig van bewust was. Dirk voelde feilloos aan wanneer hij deze tot zijn voordeel kon aanwenden. Dat maakte hem tot een sterke bondgenoot of geduchte tegenstander (Het lag er maar net aan in welke situatie je bevond.)

Ook door zijn lichaamsbouw was hij het tegenovergestelde van haar: hij was bijna twee meter groot. Met daarbij een overmatige beharing was hij een imposante verschijning.

Ondanks dat schepte Dirk er een genoegen in om tegen onbekenden op een samenzweerderige toon te bekennen dat hij en Sien een tweeling waren. Twee-eiig maar dan toch.

'Niet?'

'Nee.' zei ze alsof het een vanzelfsprekendheid was.

'Waarom niet?'

Ze zuchtte: 'Omdat het heel veel werk kost. Weet je trouwens wel hoeveel werk het is om alle partituren te krijgen? Laat staan dat er eerst iets van keuze gemaakte moet worden welke muziek je wilt spelen. En heb je wel eens nagedacht hoeveel tijd het kost om alles in te studeren.'

'Maar, het lukt toch ook met die…'

'Let op je woorden hè?' Sien keek Dirk uitdagend aan.

'Met leden van *Down the Beat'* verbeterde hij zichzelf.

'Precies daarom ja', zei Sien 'Daarom weet ik hoeveel tijd en moeite het kost. Echt jongen, als je iets samen met mij wil doen dan kunnen we toch ook wat anders doen.'

'Zoals?'

'Eh… bowlen of zo. Weet ik het? Wat je maar wilt. Behalve dát natuurlijk.'

'Dirk zuchtte. Hij wist dat hij op deze manier de slag niet zou winnen. 'Als het zo moet, ga ik nog een biertje halen.'

'Doe dat.' ze schoof haar lege glas naar hem toe.

Op dat moment wist Sien nog niet dat ze de oorlog zou verliezen. Niet veel later kwam Dirk terug met vier gevulde bierglazen tussen zijn handen geklemd.

'Scheelt zo direct weer.' zei hij verklarend.

'Hoezo?'

'Gewoon.' zei hij terwijl hij in zijn tas rommelde.

'Niet weer die kolere telefoon.' mopperde Sien 'We zitten hier gezellig aan tafel.'

'Gezellig?' vroeg Dirk terwijl hij door ging met het graven in zijn tas.

'Waar heb ik dat ding?' Hij smakte zijn telefoon op tafel. Daarna zijn sleutels en alle andere dingen die je nooit in een mannentas zou tegenkomen -of in die van een vrouw.

'Of heb ik 'm…. O nee, hier is die.' Met een mengeling van opluchting en trots haalde hij een dvd hoesje tevoorschijn. 'Zo dame, kijk jij hier maar eens naar.' Hij gaf haar de dvd.

'Toch geen vieze film of zo hè? Je weet daar hou ik niet van.'

'Wat ben een ook een moeilijk mens soms.' Met dezelfde vaart als dat hij de inhoud van zijn tas op tafel had gelegd, kwakte hij het er weer in. Niet veel later hoorde hij een soort gehinnik aan de andere kant van de tafel.

'Bert Haanstra?' vroeg ze lachend.

Glimmend keek hij zijn *zus* aan.

'En hoe had je dat voor je gezien?'

'Daar komen we wel uit hoor. Hoe moeilijk kan het zijn.'

'Moeilijker dan dat je denkt.' zei ze terwijl ze de tranen uit haar ogen veegde.

'Moeilijk is wel een woord waar jij altijd wel wat mee kan hè?' Vroeg hij sarcastisch. 'Bekijk het nu eens van de leuke kant. We plaatsen gewoon een oproep: iedereen is welkom. Makkelijk zat.'

'Kleine detail' zei Sien, 'ze moeten misschien nog iets van een instrument kunnen bespelen.'

'Ja-ha', zei Dirk met nadruk op de *a*. 'Dat snapt mijn neus ook wel.'

'Hoef je niet geërgerd te zijn. Ik stel alleen maar wat vragen. Dat lijkt me niet zo gek in dit verhaal.'

'Ik heb ook niet alle antwoorden. Maar daar komen we vast wel uit.'

'Hoezo *we*?'

'Luister lief zusje, het feit dat jij me hier zit te fileren met al die vragen van jou. Dat houdt in dat je ergens geen nee hebt gezegd. Tja, hoe zal ik het zeggen? Dat je misschien wel eh…. geïnteresseerd bent in dit plan?' hij keek haar veelbetekenend aan.

Ze sloeg haar ogen neer. 'Goed ik beken. *Als*, en ik zeg *als* we dit idiote plan gaan uitwerken dan ga je me nu haarfijn uiteggen wat jij voor ogen hebt.'

De eerste twee glazen bier waren nu leeg. Dirk pakte een volle glas en wenkte met zijn hoofd naar het volle glas.

'Wat ben je ook een klein manipulerend mannetje,' siste Sien.

'Schuldig.' zei Dirk met een grijns op zijn gezicht.

'Dit masterplan is niet zo uitgebreid hoor. Eigenlijk hebben we het hier gewoon over een wat grotere band dan normaal. Goed, en we lopen erbij. That's it! We hoeven heus geen hoogdravende muziek de wereld in te sturen. Het is voor de lol. Denk aan Abba, Diana Ross. Tja, wat heb je nog meer? God natuurlijk hoe kon ik haar vergeten: Barbra.

'Jezus aan het kruis, we krijgen hier toch niet het hele kleffe nichterige muziek zooitje?'

'Nou nou. Niet gaan katten. Daar kan ik niets mee.'

Wetende dat ze te ver was gegaan vroeg ze op neutrale toon: 'Wat heb je nog meer in gedachte?'

'Natuurlijk met die meisjes met die stokjes.'

'*Die* meisjes met *die* stokjes?'

'Ja je weet wel. Als je ze ziet dan snap je wat ik bedoel. Van die grietjes die voorop lopen en die hun stokjes de lucht in gooien of met hun vlag wapperen.'

'We gaan er geen Sinterklaas-intocht van maken hoor. Anders stop ik er nu alweer mee.'

'Tuurlijk niet. Dit hoort er gewoon bij. We gaan niet zomaar een duffe fanfare oprichten. We dit op onze manier.'

'De jouwe.'

'Nee de onze.'

'Majorettes bedoel je trouwens.'

'We gaan dit samen doen. Jij wordt de muzikaal leider en ik doe de rest ok? Ik werf de leden, doe de boekingen. Echt Sien, dit wordt leuk. Geloof me.' Met grote ogen keek hij naar de vrouw die tegenover hem zat.

'Ze zuchtte maar daarna verscheen er een lach op het gezicht. Nee, we gaan dit allemaal samen doen. Maar ik neem aan jij de leiding wil over de majorettes?'

'Natuurlijk.' zei hij alsof het ooit anders zou kunnen zijn.

'Dan doe ik het muzikale gedeelte. De rest doen we samen.'

'Deal!'

Beide schudde elkaars hand of ze zojuist een goede koop hadden gedaan.

Dirk had gelijk gehad. Op de website van de café Judy hadden ze een oproep geplaatst voor het werven van een leden voor een nieuw op te zetten fanfare. Kennelijk zagen meer mensen de lol in van dit originele muzikale plan en had dit gretig aftrek gevonden.

Onverwacht bleek dat café Judy barstensvol zat met talent op allerlei vlak of mensen die weer mensen kenden die over een bepaald talent beschikte. Niet alleen qua muziek maar ook op andere terreinen hadden men aangeboden om te helpen.

Tenslotte was het op een woensdag avond geweest dat Sien en Dirk in café Judy een besloten bijeenkomst voor alle geïnteresseerden hadden belegt om alle ideeën wat betreft een nieuw op te zetten lopend orkest te bespreken.

Anders dan verwacht was dit een serieuze aangelegenheid. Met als gevolg dat Nederland aan het einde van een avond een all-gay-fanfare rijker was (LHBTI-fanfare zou een meer volledige aanduiding zijn geweest maar aangezien bijna iedereen zijn tong brak over afkorting of de volgorde van de letters niet kon onthouden. Vond men het een beter idee om het bij de aanduiding *all-gay* te houden).

In welke hoedanigheid dan ook, qua muziek had Sien gedacht aan simpele marsmuziek, passend bij wat het hoorde te zijn: een fanfare. Toch werd op diezelfde woensdagavond besloten dat het repertoire van het pas opgerichte muzikale gezelschap zich zou richten op de greatest hits van onder andere Anita Meyer, ABBA, Diana Ross en the Carpenters (lees: alle homo-disco-hits die hardnekkig in het gehoor bleven hangen). Simpelweg omdat de homo's in de meerderheid waren en het aansloot bij de muziek van het café waar de band was opgericht.

Met die reden in het achterhoofd was het niet moeilijk om een naam voor het spul te verzinnen en werd de nieuwbakken fanfare liefdevol de Judyband genoemd. Een naam waar iedereen zich in kon vinden (en wat Walter, de eigenaar van de café Judy een mooie tegenprestatie vond aangezien hij als vrijwillige sponsor was aangewezen).

Het oprichten en het uitwerken van de Judyband was niet een of andere bevlieging van Dirk geweest. Op diverse vlakken had hij onderzoek gedaan; van opbouw naar repetities, boekingen en uitvoeringen. Door dit onderzoek was hij er ook achter gekomen dat *die* meisjes met *die* stokjes iets van serieus allooi was. En zeker iets was wat (tot zijn vreugd) niet onderschat mocht worden.

Het twirlen, wat hij uitsprak alsof hij deze term al jaren gebruikte, was volgens hem een artistieke kunstvorm wat op verschillende vormen tentoongespreid kon worden: met vlag, lint of de ouderwetste stokjes (batons voor kenners).

De Judyband werd een muzikaal gezelschap waar voor iedereen een plekje was. In welke verschijningsvorm dan ook. Voor mannen die zich als feeachtig wezens uitdosten of voor vrouwen die de Judyband een originele, geweldloze manier vonden om op te komen voor feminisme, homo-rechten, huiselijk geweld (lees: ieder achtergestelde doelgroep die wel een steuntje in de rug konden gebruiken). En voor ieder ander die buiten de gebaande paden van het maatschappelijke oordeel viel.